

ning, at 6 pCt. vilde være den højeste Rente, der kunde være Spørgsmaal om, og at Lovudkastet altsaa kun gif ud paa en Fritagelse for Laantageren for at søge Bevilling til at svare en højere Rente end 4 pCt. for Laan imod Pant i faste Eiendomme. Dersom denne Forudsætning var rigtig, kunde jeg ikke andet end være fuldkommen enig med den høitærede Minister i det Udfælgelige i, at disse Bevillinger til at optage Laan imod en højere Rente end de hidtilværende 4 pCt. maatte bortfalde; men jeg har for mit Vedkommende ikke kunnet opfatte Loven anderledes, end at Rentefoden derved gjøres aldeles fri, og at der saaledes ingen Grændse stilles for de Procenter, som Laantagerne berettiges til at tage uden nogen Bevilling. Dette troer jeg rigtignok fortiden vil fremkalde endeel Mystelse i Pengeomsætningen, og Rhygtet om, at man kunde vente denne Lov, har allerede paa sine Steder bevirket, at man har udtalt sig imod en saadan ubegrændset Rentefod. Jeg troer derfor, at hvis man kunde bringe Lovudkastet derhen til, at 6 pCt. sættes som den højeste Rente, der maatte tages for Laan i faste Eiendomme, og at det altsaa blot var den Bevillingsmyndighed, som hidtil har bestaaet, der faldt bort, vilde Sagen ordne sig jævnest og helst.

Qvistgaard: Ogsaa jeg er blandt dem, som ikke med Glæde har seet dette Lovudkast fremkomme. Det er blevet sagt, at det nu var den rette Tid at fremkomme dermed, men jeg troer, at først naar Forholdene have ordnet sig derhen, at Penge mod en billig Rente vilde være at erholde, vil det være den rette Tid at komme med et Forslag om at give Rentefoden aldeles fri. Hvad jeg derimod naturligviis ikke kunde have Noget imod, vilde være, om man meddeelte Bevillingerne til at svare en højere Rente gratis; thi derved vilde jo Alt, hvad her er omtalt, som en Byrde for Laantagerne, væsentligt være bortfaldet. Jeg indseer meget godt, at det er vanskeligt at slaae Rentefoden fast for de private Udaanere af Penge i faste Eiendomme, da der er mange Omveie at gaae, men naar der i Forslaget tillige er sagt, at om 10 Aar skal Rentefoden for Statens Midler frigives, da troer jeg, at dette Thing, ved at

vedtage et saadant Forslag, let vil give det Udseende af, at man ønsker, at der af Statens Penge efter 10 Aars Forløb skal udredes en højere Rente, og at man kun fortiden har fundet, at det var at gaae for vidt ogsaa at give dem fri. Jeg troer, at man bedre vilde kunne gaae ind paa Loven, naar Bestemmelsen om disse 10 Aar blev udslettet, da det dog derved vilde komme til at see ud, som Thinget holdt fast ved, at der idetmindste af Statens Midler ikke skulde tages Mere end de fastsatte 4 pCt. Jeg troer, at det vilde have Betydning overfor Maaen, at Staten anseer en Rente af 4 pCt. for den ønskeligste, og Faren overfor den Private vilde derved blive mindre. Naar Lovudkastet kunde forandres saaledes til anden Behandling, skal jeg ikke have Noget imod at stemme derfor, og jeg skal derfor ikke nu ved min Stemmegivning søge at forhindre, at det gaaer til denne Behandling; men skulde det der fremkomme uforandret, kan jeg ikke andet end til den Tid stemme derimod.

Ludvig: Naar den høitærede Indenrigsminister har følt sig haardt trykket af de mange indkomne Begjæringer om at svare en højere Rente end 4 pCt., da har det undret mig, at han ikke igjennem disse Begjæringer har kunnet skjælnes Pengegridskeden eller har kunnet see, at det ikke var Laantageren, som det var saa meget om at gjøre at svare denne højere Rente, men at det derimod er Pengemanden, som igjennem sin Laantager trænger paa for at gjøre sine Penge mere indbringende. Naar den ærede Minister har meent, at en Huusmand, der skulde 100 Rd. i sin Eiendom, ikke let vilde gribe til Handling, fordi dette Lovforslag kom ud som Lov, og derhos yttrede, at der ikke var Anledning til at frygte for den Slags Folk, saa maa jeg dog sige den ærede Minister, at naar en Familiefader paa Grund af en fri Rentefod tvinges til at give 10—20, ja, 60 pCt., kunde der dog maafæe være Anledning for ham til at gribe til Handling. Jeg skal derhos tillade mig itide at sige, at den Styrke, Hans Majestæt Kongen hidtil har søgt i sit Folks Kjærlighed, den vilde Vedtagelsen af en Lov som denne aldeles tilintetgjøre (Nei! Nei!).